

100.000

(een verhaal bericht uit 't Oostereind van Simon van Wattum dat mijn vader Jan Huis jarenlang bewaarde en aan verschillende liet lezen)

Toen hij een ton had gewonnen wou hij het niet geloven voor dat het geld in bankjes van duizend op tafel lag. Zijn dochter zei: *"Nu kan er toch wel een auto voor ons af Pa? Met ons trouwen hebben we ook niks gehad."* *"Dat is wel, je hebt een kinderwagen gehad en dat was nog geen drie maanden daarna."* antwoorde haar moeder.

De schoonzoon lachte zuinigjes. Voor het eerst van z'n leven had hij zijn schoonvader een doos sigaren meegebracht. De oude hoestte ervan. Het was een droog soort rochelen dat diep uit zijn borst leek te komen. Hij pakte de bankbiljetten en telde ze nog eens, één voor één. Het waren 90 biljetten van duizend gulden en negen van honderd. Het ontbrekende honderdje had hij aan de man gegeven die hem het lot had verkocht. Hij deed het geld in zijn binnenzak, zette zijn pet op en zei: *"Ik ben zo terug."* *"Waar wil je dan naar toe met al dat geld, Pa?"*

"Laat Pa nou maar. Hij weet wel wat hij doet?"

"Ik begrijp het al wel, geen cent kan er van af?"

"Stil nou maar," zei de schoonzoon, *"Vader weet heus wel wat hij doet."*

De oude knikte maar wat. 'Vader' had hij hem genoemd. Daar kun je toch aan zien wat geld vermag. Tot dusver had die slungel altijd over hem heen gekeken. Ach hij was maar een kereltje en deed nederig werk, daar was hij al aan gewend geraakt.

Toen hij de deur achter zich had gesloten zei zijn dochter: *"Die ouwe krent. Wat vind je daar nou van Moe. Dat ik haast nooit iets heb gekregen omdat hij zo weinig verdiende dat is toch tot daaraan toe. Maar nou hij wel wat heeft -zo maar honderdduizend gulden- nou kan hij nog niks missen."*

"Ik zeg, hij moet het zelf maar weten, maar van mij mochten jullie best een auto hebben."

"Het is toch wat met drie kleine kinderen. We komen nooit ergens."

"Waarom zeg jij niks Hendrik. Je brengt hem ook nog een doos sigaren mee, net alsof hij zichzelf niet zoveel sigaren kan kopen als hij wil."

"Ik wil het niet vragen, hij moet het zelf maar weten. Een auto komt er toch wel."

"Waarvan, dat moet je mij vertellen. Waarvan? Toch niet van die honderdtachtig piek die jij naar huis brengt."

"Stil nou maar, ik praat nog wel eens met hem..."

Ze bleven bezig met eigen gedachten totdat hij thuis kwam. *"Ziezo, "zei de ouwe monter, "dat ligt veilig in de kluis. En wind nou de wekker maar op Moe, het is morgen vroeg weer dag."*

De schoonzoon stond het eerst op. *"Nou het is toch fijn voor u, zo'n meevaller,"* zei hij.

"Wat heb je eraan als alles toch op de bank moet." mokte de dochter.

Haar vader begon zijn boord los te knopen en schoof vervolgens de bretels van zijn schouders. Toen z'n vrouw de kinderen had uitgelaten, lag hij al op één oor. Hij staaarde naar de zolder van de bedstee. Ze klom op de stoel en liet zich in haar wijde rose nachtpon naast hem neer.

"Weet je wat we doen?" zei hij, *"we laten het huis vertimmeren. Een mooie kamer, een keuken, drie slaapkamers, dan kunnen de kleinkinderen hier komen logeren."*

"Maar ze willen graag een auto."

"Wij gaan voor," zei hij hard. *"we hebben ons genoeg uitgesloofd."*

De volgende morgen was hij stipt op tijd op zijn werk. Maar toen het schaft was, ging hij naar zijn chef en zei: *"Ik neem ontslag, morgen kom ik niet terug. Ik ben nu 59, ik heb een grote tuin, ik kan me wel redden."*

Hij fietste door het dorp. Hij zat naast bejaarden op een bankje voor de kerk en toen hij niks meer te vertellen wist, werkte hij als een gek in zijn tuin en hielp de timmerlui bij het verbouwen van zijn huis.

Maar op een dag was alles klaar. Het huis was verbouwd en geschilderd, de tuin lag zwart gespit te wachten op de winter.

In het vernieuwde huis was het minder gezellig dan hij zich had voorgesteld. Ook de kleinkinderen kwamen niet logeren.

Op een ochtend ging hij een eind fietsen. Toen hij terugkwam zei hij tegen zijn vrouw: *"Zeg maar dat ze zich een auto kopen. En vergeet niet vanavond de wekker te zetten. Morgenochtend moet ik weer aan het werk."*

Hij floot tegen de scheef kijkende kanarie in de kooi voor het raam en dat had hij in lange tijd niet gedaan.....